

Egy „rossz” fiú a Vajdából

Majd 10 évvel ezelőtt figyeltem fel egy kisfiúra, aki rendszeresen elindult a városi vers- és prózamondó versenyeken, és rendszeresen meg is nyerte azokat. Kíváncsi lettem, lesz-e kitartása, és eljut-e majd az országos versenyek döntőire. Nos, eljutott, de egészen más irányt vett „pályája”. Az egykori kisfiú alaposan megnőtt, ún. jóvágású fiatalember lett belőle. Beszélgetésünknek nyomós oka van: középiskolai tanulmányai során sikert sikerre halmozott.

– Molnár Benedek vagyok, az idén fejezem be a gimnáziumot a Vajdában, angol tagozaton. A Fő Téri Általános Iskolába jártam, előbb testnevelés, később angol tagozaton tanultam. Mindenképpen más városba akartam menni középiskolába, mert feszélyezett, hogy szüleim középiskolai tanárok, és azt kell elviselnem, hogy az iskolában is találkozom a szüleimmel. Az az igazság, hogy az általános iskolában huncutságokat is elkövettem, és úgy gondoltam, hogy a szüleim jelenlétében ez nem folytatható. De nem díjazták az ötletemet.

Visszatekintve a négy évre, azt kell mondanom: nem bántam meg, hogy a Vajdába jártam. Ebben az iskolában is megkaptam mindazt, amit az ország bármely jó középiskolájában megkaptam volna.

– Kellemetlen volt „tanárgyerekként” ide járni?

– Eleinte igen, de most már azt kell mondanom, hogy nem. Nem kivélezték velem a tanárok, sőt, hamarabb rám szóltak.

– Milyen osztályba jártál? Nem nézték ki a „hajtós” gyerekeket?

– Nem. A nyelvi tagozatra jártam, itt mindenkinek számított a tudás, mindenkinek voltak céljai. Volt, aki mindenképpen felsőfokú intézményben akart továbbtanulni, volt, aki a sport, más a művészetek területén szeretett volna érvényesülni. Mindenki járta a maga útját.

– Tehetséges versmondó voltál. Meddig futott ez a szál?

– Még mindig futogat, de inkább csak hobby szinten. Kilenvedikes koromban versenyeztem utoljára. Egy sikertelen verseny után zártam le ezt a pályafutásomat. Erdélyi útjaimon, nemzeti ünnepeinken szavaltam, úgy éreztem a közönség visszajelzéseiből, hogy sikeresen. Talán nem is volt igazán kedvem a versenyszerű versmondáshoz, inkább a dráma felé fordultam. Még ötödikes koromban kezdtem járni az egyik barátommal a színjátszó körbe. Olyan terveink voltak, hogy meghódítjuk Hollywoodot. Brachna Irén vezette ezeket a foglalkozásokat. Nagyon élveztem. Rengeteget tanultam: megjelenni, színpadon mozogni, szöveget kifejezően előadni. Fel is léptünk néhányszor nagyközönség előtt is. De ez az utolsó évem ezen a területen.

– Akkor nézzük a történelem-szálát!

– Most ez a főirány. Érdekesen kezdődött a kapcsolat a történelemmel. Édesapám szerint – aki történelemtanár – hatodikos koromig nagyon-nagyon rossz gyerek voltam. Úgy próbált lekötni, hogy felhívta a figyelmem az országos általános iskolai történelemversenyre.

Azt mondta, ha az első tíz hely valamelyikén végzek, akkor olyan mobiltelefont kapok, amelyet csak szeretnék. Ez igazán ösztönző ígéret volt. Már nyáron elkezdtük a felkészülést az őszi versenyre. Nagyszüleimnél nyaraltunk Leányfalun, Édesapámmal mindennap le sétáltunk a Duna-partra, beszélgettünk, közben ismerkedtem a történelemmel. Bejuttattam a döntőbe, és épp a 10. lettem, így megkaptam a hön áhított csodatelefont. A következő években már nem volt szükség jutalomra, a versenyzés örömeért indultam: hogy sikereket érjek el. Közben megszerettem a történelmet. Nyolcadikosként ismét bejuttattam a döntőbe, de akkor csak 19. lettem. Kilenvedikes koromban megyei első voltam Országos Savaria versenyen, tizedikben ismét meg-

nyertem a megyeit és végül a döntőben a 3. helyen végeztem. Csapatban a „Mit ránk hagytak a századok” versenyen voltunk országos harmadikok, tizedikben negyedikok.

Aztán jött az OKTV, a középiskolások legnagyobb versenye. Az első fordulóban tesztkérdésekre kellett válaszolni, biztató eredménnyel jutottam tovább. A másodikban négy esszét kellett megírni. Erre azért nehéz felkészülni, mert a témát nem határolják körül, így bármiről szólhatnak a kérdések. Végül be kellett nyújtanom egy 20–30 oldalas pályamunkát. Az összesített pontszám alapján harmincad magammal jutottam be a szóbeli döntőbe, ahol meg kellett védeni a pályamunkát, és gondolkodtató kérdésekre kellett válaszolni.

– Mi volt a pályamunka témája?

– Szarvas város sportja. Nagyon megörültem ennek a témának, hiszen a két éve elhunyt nagypapám írásiban rengeteg forrásanyagot találtam. Biztosan nagyon örült volna, ha látja, hogy ezt a témát választottam. Élvezettel dolgoztam, és nagyon büszke voltam a nagypapámra, hogy ennyi értékes anyagot hagyott hátra. De nemcsak az ő munkáit használtam. Dolgozatom szintézis, eddig nem született Szarvas sportjáról ilyen átfogó munka. A mellékletekkel együtt 30 oldalon tekintetem át a város sportéletét. Végül a 30 versenyző közül a 19. helyen végeztem. Nagyon büszke vagyok erre az eredményre!

– 19. lettél nyolcadikban is. Azt inkább kudarcnak érezted.

– Ez egészen más! Itt közel négyezer versenyző indult, s nagy dolog a 30 közé is bejutni. Ez már a legszűkebb elit. Olyan zsűritagok voltak, akik a kedvenc könyveimet írták. Aki ide bejut, mind nagyon tudja a történelmet, csak a szerencse, a pillanatnyi lelkiállapot dönti el, ki hányadik helyen végez. Minden helyezés mögött hatalmas munka áll. Büszke vagyok, mert bebizonyítottam magamnak, hogy képes vagyok ide eljutni, és nem jönnek rosszul az egyetemi felvételhez a szerzett pluszpontok sem.

– A ballagás napján vehetted át a Vajda-díjat. Ennek egyik feltétele volt, hogy a díjazott sikeres sportoló is legyen.

– Általános iskolában szertor-

náztam, de eltört a lábam, műtötték a kezemet, így abba kellett hagynom. Gimis koromban barátaimmal untuk, hogy a többiek csak focizni akarnak, ezért kijártunk a játszótéri palánkhöz kosárra dobálni. Aztán az iskolai edzésekre kezdtem járni. Bekerültem az iskolai csapatba, igaz, ezzel már nagy eredményeket nem értünk el, de a sport teljessé teszi az életet.

– Kikerül az arcképed az iskolai arcképcsarnokba. Büszke vagy rá?

– Igen, pedig már korábban is felkerültem: megkaptam a Bogár-díjat, a Benka-díjat is. Ez már okot adott az élcelődésre. Mikor arra jártam a barátaimmal, megböktém őket, hogy nézzenek föl és csodáljanak meg. Most pedig a Vajda-díjat ítelték nekem. Csak át kell helyezni a képet, és meg kell változtatni a feliratot. Azért is nagy öröm ez a díj, mert olyan iskolától kaptam, amelynek sokat köszönhetek, és amelybe öröm volt járni.

– Maradt-e még olyan sike- res terület, amelyről nem kérdeztelek?

– Talán az angol nyelvet említhetem. Tanárnőm, Darida Andrásné segítségével még tavaly osztályozó vizsgát tettem angol nyelvből, majd felsőfokú angol nyelvvizsgát szereztem. Volt még egy megyei szóbeli verseny, amelyen első helyen végeztem. Nyelvtudásomnak is köszönhető, hogy nagyon szerettem a cserediák kapcsolatokat: kétszer jártam Németországban, egyszer pedig Finnországban. Osztályfőnökömmel, Kituljak Eszterrel többször jártunk Erdélyben. Feledhetetlen élményekhez jutottam a négy év során.

– Hova jelentkeztél továbbtanulni?

– Első helyen a jogi karra az ELTÉ-re. Tanár szerettem volna lenni, az egész családom a tanári pályán dolgozik, de meggyőztek, hogy ma Magyarországon nem a legszerencsésebb tanárnak lenni. Pedig a szívem szerint inkább tanár lennék. Romantikus lélek vagyok, bízom abban, hogy ez még megváltozhat, ez még jobb lesz, de végül édesapámra hallgattam.

– Azt mondtad, romantikus lélek vagy. A lányokkal romantikázol?

– Hmmm... Hogy is mondjam... Mi is a következő kérdés?

Molnár Benedekkel
Kutas Ferenc beszélgetett